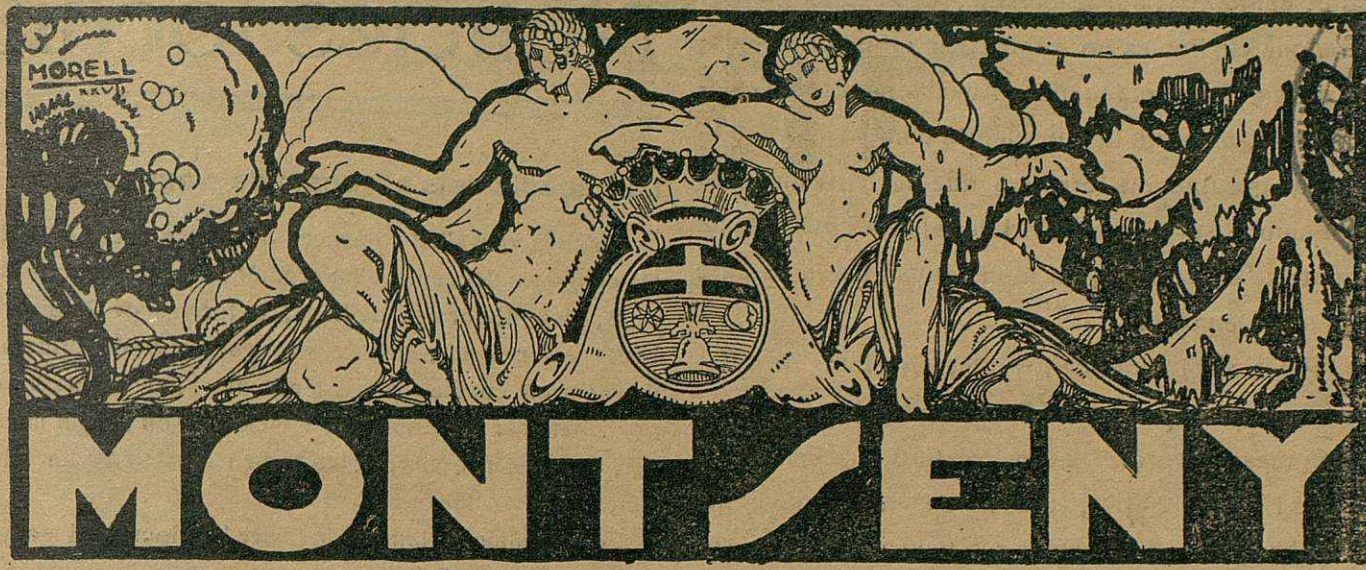

27 JUNY 1936

Director: EN MIQUEL GRIVÉ

Any X

Sant Celoni, 27 de Juny de 1936

Núm. 395

Bells indrets del Montseny

La parròquia de Cerdans

La parròquia de Cerdans és una parròquia minúscula, enclavada en una de les vessants de Matagalls, a uns cinc quilòmetres de Viladrau i a uns deu de la vila d'Arbúcies, del Municipi de la qual forma part. Es una de les afraus més xamoses del Montseny, no solament per la frondositat de les bosquíries; sinó ademés pel caire pessebresc que el relleu montsenyenc li comunica. Poques masies escampades com ovelles del bosc, entre les quals hi descollen les del Mataró i del Serrat, habitades bona part de l'any pels propietaris de les mateixes, formen la Parròquia.

Era el tercer diumenge de Juny, en que hi férem una excursió. A Cerdans celebraven una solemne funció en honor del Sagrat Cor de Jesús. Cada any hi celebren un Triduu, que comença la diada del Sagrat Cor de Jesús, i termena el diumenge següent, que aquest any s'esqueia el diumenge de Juny ja mentat. D'aquesta manera aquells camperols de fe ben pregona homenatgen el Deífic Cor de Jesús; i cal reconèixer que ho fan de la millor manera que tenen a l'abast. Aquest any hi feien la Comunió Solemne uns noiets de la parròquia, constituint una nota sensacional en l'activitat religiosa de la mateixa. Hi predicava el R. P. Agustí Riu, de l'Immaculat Cor de Maria de

la residència de Vich. Per tal que la festa devingués més lluïda hi prengueren part en la funció de la tarda un bon estol de nens del col·legi Fulgaroles, d'Arbúcies, conjuntament amb unes xamoses senyoretetes del grup Pietat d'A. C. de la mateixa població, que hi arribaren a punt de començar-la. Feia bo de veure l'atepeïment d'aquella capelleta i d'oïr les timbrades veus d'aquells infantons i d'aquelles senyoretetes que semblaven rossinyols de la bosquíria, en mig de la solitud poètica d'aquella formosa contrada.

Vaig eixir d'aquella funció en honor del Sagrat Cor de Jesús fortament corprès. El P. Predicador comogut davant la religiositat d'aquelles senyoretetes i d'aquells nens, que hi havien pujat d'Arbúcies, féu un sermó ben escaient i amatat de fervors i entusiasme religiós que entrà pregonament dins dels cors de tots els concurrents a la festa. Les seves paraules em semblaven clarianes divinals, que irradiaven de la Creu de Matagalls, símbol de la fe montsenyenca, fulgors d'un amor que no coneixen els homes, i que cristalitza en la institució de l'Eucaristia. Allà en mig de la frondositat, en que tot canta l'amor de Déu i el seu nom és remorejat pel rajolim de les fontanes, la parla eloqüent, xopa de tendror d'aquell Pare Predi-